

НАШІ
ПРИХОВАНІ
ДАРИ

КЕРОЛАЙН О'ДОНОГ'Ю

НАШІ ПРИХОВАНІ ДАРИ

Переклад з англійської
Вікторії Зенгви

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

Text © 2021 Caroline O'Donoghue
Published by arrangement with Walker Books Limited,
London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical, including photocopying, taping and recording, without prior written permission from the publisher

O-44 О'Донogh'ю Керолайн

Наші приховані дари [Текст] : роман / Керолайн О'Донogh'ю ; пер. з англ. Вікторії Зенгви. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2022. — 464 с. — (Серія «Наші приховані дари», кн. 1).

ISBN 978-966-679-982-4

Шістнадцятирічна Мейв переживає складні часи. Минув майже рік, відколи вона відштовхнула свою найкращу подругу Лілі, щоб приєднатися до гурту популярних учениць. Утім, це не особливо змінило її статусу в школі. Прибираючи за покару шкільний підвал, званий ученицями Карцером, Мейв знаходить колоду карт Таро — і захоплюється ворожінням. Минає кілька днів, і ось Мейв уже популярна шкільна ворожка. Та її успіх нетривалий: після невдалої ворожби та сварки Лілі зникає безвісти. Що трапилося з нею? І чи вийде Мейв оволодіти своїм даром і виправити помилки, відшукавши Лілі?

У своєму дебютному романі для підлітків ірландська письменниця Керолайн О'Донogh'ю торкається чутливих тем: дружби, першого кохання, пошуку і прийняття себе, гендеру, гомофобії — і приправляє все це пригорщце ірландської магії.

УДК 821.152.1-31

Книгу видано за підтримки Literature Ireland

16+

© Керолайн О'Донogh'ю, текст, 2021

© Стефані Капоні, ілюстрації, 2021

© Вікторія Зенгва, переклад з англійської, 2022

© Анастасія Стефурак, обкладинка та форзаци, 2022

ISBN 978-966-679-982-4 (укр.)

ISBN 978-1-5362-1394-2 (англ.)

© Видавництво Старого Лева, українське видання, 2022

Усі права застережено

Моїй родині за те, що вона така цікава

*І Гаррі Гарріс за те, що першою
розбудила Господиню*

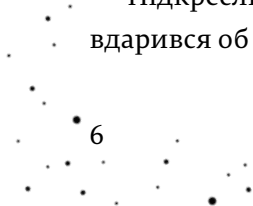
ПЕРШ НІЖ ПОЧАЛАСЯ МОЯ ІСТОРІЯ З ВОРОЖІННЯМ НА картах Таро з Карцеру, мене чотири рази карали, залишаючи після уроків, я отримала три записки до батьків, два табелі з поганими оцінками й урешті один четвер була змушена просидіти замкнена в шафі.

Коротко розповім, що сталося.

Пані Гарріс призначила мені покарання після того, як я кинула черевиком у пана Бернарда. Це була помста за те, що він назвав мене дурною, бо я не знала італійських дієслів. А я йому відповіла, що вчити італійську мову взагалі немає сенсу, краще вчити іспанську, адже вона більш поширена і нею володіє більше людей. На це пан Берnard зазначив: якщо мені здається, що я вивчила б іспанську швидше, ніж зараз вчу італійську, то я глибоко помиляюся. І обернувся до дошки.

Тоді я кинула черевик.

Підкреслюю: я не влучила у вчителя. Черевик просто вдарився об дошку біля нього. Але, здається, усім, окрім

мене, на це начхати. Можливо, якби я мала найкращу подругу чи взагалі хоч якусь подругу, то було б кому за мене заступитися. Вона могла б сказати їм, що це просто жарт і що я ніколи навмисне не вдарила б учителя. Або пояснити, що зі мною таке трапляється: розчарування і лють, які я не можу ні передбачити, ні контролювати, просто накривають мене з головою.

Але подруги я не маю і не певна, що на неї заслуговую.

Я приходжу відбувати покарання у вівторок уранці. Пані Гарріс чекає на мене у своєму кабінеті, а потім веде в підвал.

У школі Святої Бернадетти я провчилася чотири роки. За цей час двічі замерзли каналізаційні труби, а тоді їх проривало. Вже мовчу про щорічні потопи. Через це дві маленькі класні кімнати в підвалі вкриті трав'янисто-зеленою цвіллю — і все тут нею тхне. Учителі намагаються не проводити занять у цих класах, натомість тут зазвичай залишаються після уроків покарані учні, проводять іспити та зберігають різноманітний мотлох, який ніхто так і не зібрався викинути.

Святий Грааль цього підвалу — Карцер, довга й глибока шафа, що навіює згадку про кімнату тортур директорки Транчбул у «Матильді» Роальда Дала.

Пані Гарріс драматично махає рукою на шафу:

— Та-да-а-а!

— Ви хочете, щоб я вичистила Карцер? — шепочу я. —
Це негуманно.

— А кидатися в людей черевиками гуманно, Мейв? Стеж, щоб загальне сміття не перемішалось зі сухими відходами, призначеними для переробки.

— Але я в нього не влучила, — наполягаю я. — Ви не можете змушувати мене це прибирати. Не саму. Пані, там може бути дохлий щур.

Вона вручає мені рулон чорних пластикових пакетів:

— Ну, то кинеш його в загальне сміття.

І вона залишає мене там. Саму. У моторошному підвалі. Звідки ж почати? Я копирсаюся у мотлоху, бурмочучи сама до себе, що в ньому і є вся суть школи Святої Бернадетти. Вона не схожа на нормальні школи. Це був просто великий вікторіанський міський будинок, який у 1960-х роках успадкувала сестра Ассампта. Ну... ми називаємо її «сестра», але насправді вона не черниця. Вона була послушницею, як Джулія Ендрюс у «Звуках музики», але покинула монастир і заснувала школу для «вихованих дівчат». Напевно, це було гарною ідеєю, коли «вихованих» дівчат у місті було не більш як десяток. Але зараз нас приблизно чотириста. Усі штовхаються у цьому напівзруйнованому будинку, а класні кімнати — це перероблені спальні на горищі, що наскрізь продуваються вітрами. Навчати тут свою доньку непристойно дорого. Мені слід було б перестати безконечно скаржитися мамі й татові, адже решта їхніх четверо дітей не відвідували таких шкіл. Вони вдалися досить розумними, тож вступили в безплатні школи без допомоги батьків.

Семестр у школі Святої Бернадетти коштує приблизно дві тисячі євро. Не знаю, на що витрачають ці гроші, але точно не на охорону здоров'я чи безпеку учнів. Я не можу навіть приступитися до Карцеру, бо зламані партії стільці загороджують прохід. Струмінь гнилого запаху й пилу б'є мені в ніс щоразу, коли я відтягую ще якусь частину меблів. Я намагаюся витягувати по шматку мотлоху та складати його на акуратну купу в кутку класу, але коли ніжки стільців починають вислизати мені з рук і дерти колготки, перестаю перейматися порядком. Знімаю свій шкільний светр і починаю шпурляти сміття кімнатою, немов олімпійська чемпіонка з метання списа. Хоч випущу пару.

Розібравши меблі, дивуюся, який Карцер насправді величезний. Завжди думала, що це просто велика шафа, але тепер стало ясно, що це ціла комора для харчів. Сюди легко вміститься три чи чотири дівчини. Добре, що я про це довідалася. Матиму на увазі ще одне місце, де можна сховатися. Хоча варто вкрутити тут лампочку чи щось таке. Двері такі важкі, що я мушу підперти їх старим стільцем, але все одно доводиться працювати майже в морозі.

Та виявилось, що старі меблі — це лише початок. Тепер на розгрібання чекають купи паперів, журналів і підручників. Я знаходжу екзаменаційні роботи з 1991 року, річну підшивку журналу «Банті» за 1980 рік і кілька номерів якогось журналу «Джекі». Я трохи їх гортаю, перерхтую сторінки з листами читачів, у яких

вони просили порад, та дивно ілюстровані мильні опери, розтягнені на десяток шпальт. Усе таке сміховинно застаріле. Оповідання мають назви на кшталт «Велика здобич Міллі!», «Побачення з Долею!». Я прочитала «Побачення з Долею!». Виявилось, що Доля — це кінь.

Коли я заглиблююся в шафу, стає ще цікавіше. На стіну сперті кілька картонних коробок, укритих товстим шаром крейдяного пилу. Я опускаю одну з них додола, відкриваю її та знаходжу три плеєри *Sony*, пачку сигарет *Superkings*, напівпорожню пляшку вкритого кіркою персикового шнапсу й колоду гральних карт.

Контрабанда. Напевно, саме сюди складали конфісковані речі.

Ще там лежить закладка для волосся з маленьким срібним янголом; поруч із цигарками та випивкою вона видається такою чистою, невинною. Я пробую начепити закладку, та раптом думаю про гниди, тож викидаю її у смітник. Лише в одному плеєрі є касета, тож я натягую навушники й натискаю «увімкнути». Дивовижно, він досі працює. Касета починає обертатися. *Свята срака!*

Грайливий тяжкий бас гуде в моїй голові. Дум-дум-ді-дум-ді-дум... Жіночий голос шепоче до мене так солодко й по-дитячому. Вона співає про чоловіка з білосніжними, як сніг, зубами, що, як на мене, достатньо тупо. Якого ще кольору можуть бути зуби?

Я слухаю, причепивши плеєр до спідниці. Більшість пісень мені не знайомі, але всі вони виразні, з претензією. Пісні, які асоціюються з дешевими тіннями для очей. Я не